

Poca broma amb el genocidi dels catalans, Pérez Reverte.

Des que Montilla va introduir el terme desafeció per a definir les relacions entre Catalunya i Espanya, la corda s'ha anat tibant i cada cop és més difícil trobar veus que fugin del tòpic radical, tant des d'un extrem com des del contrari, i mirin d'establir ponts de concòrdia. Per això resulta especialment remarcable l'anàlisi que Víctor Manuel fa de la visió que des de Madrid es té de Catalunya a propòsit de la pregunta que li formula Miquel Jurado a El País.

“Como la gente tiene muy poca información –analitza el cantant asturià–, se vive con una cierta estupefacción, nadie sabe la dimensión que tiene. Lo ven como una disconformidad más con el Gobierno central, pero no se han percatado de lo que verdaderamente está ocurriendo. Siempre ha habido mucha desinformación y no solo con respecto a Cataluña sino con todo lo periférico. Hay muchos francotiradores que más que francotiradores son hijos de puta que pervierten la situación y crean pequeños enconos que al final se convierten en grandes enconos. En Madrid tenemos una prensa de derechas que no existe en Cataluña y que crea un caldo de cultivo del que tienes que abstraerte, aunque es difícil como cuando oigo hablar a gente como el exalcalde de A Coruña. Es inverosímil que se puedan decir semejantes tonterías y que las diga alguien que ha tenido responsabilidad pública.

Víctor Manuel es refereix a Francisco Vázquez, que el dia abans del 9-N va proposar treure els tancs al carrer a Catalunya per evita una rebel·lió sediciosa. Vázquez, que s'autodefineix com socialdemòcrata, catòlic i espanyolista, també ha afirmat que no hi ha cap diferència entre un jueu amb l'estel groc perseguit pels nazis i un nen català castigat per parlar castellà al pati de l'escola.

“Eso va pudriendo las cosas –continua Víctor Manuel a l'entrevista– hasta no se sabe dónde. Recuerdo estar en el mercado cuando el boicot al cava y un señor a mi lado pedir fuet pero que no fuera catalán, el tendero le dijo que era imposible. Esa burrez completamente irracional está dañando mucho la convivencia. Yo viajo a Cataluña desde 1966 y he vivido temporadas largas en Barcelona. Mis primeros discos los grabé en el Casino L'Aliança del Poble Nou. Nunca me he sentido ajeno a la vida de Barcelona, ni extraño. Ni he vivido la agresividad a propósito del idioma que otros dicen, nunca. Guardo momentos imborrables, como ver a Maria del Mar Bonet en la Cova del Drac cantando Què volen aquesta gent? Cosas que no voy a olvidar nunca, que no quiero olvidar. Mi afecto por Cataluña seguirá igual pase lo que pase en el futuro y no me voy a sentir extraño porque nadie va a hacer que me sienta extraño.”

Per contrast amb la visió de Víctor Manuel trobo en un vídeo de El Mundo un diàleg entre Arturo Pérez Reverte i Joaquín Sabina, una conversa gravada amb autorització, una mena de variat repàs a l'actualitat i a la vida com aquella entre el ministre i el cap de l'Oficina Antifrau de Catalunya que tant de joc va donar.

L'últim minut de la gairebé mitja hora de conversa entre un Pérez Reverte que parla ex-càtedra de gairebé tot, i un Sabina que somriu i assenteix, l'autor del programa proposa parlar de Catalunya. Copio literalment del vídeo i admeto totes les falles possibles, però poden consultar-lo a El Mundo, per si no s'ho creuen o no se'n fien.

Diu l'escriptor:

– Como soy jacobino, ese tema lo habría solucionado en el siglo XVIII.

Aleshores, com tallant caps amb la ma, fa servir onomatopeies:

– ¡Chas, chas chas, chas!... Ahora ya no tiene solución... ahora ya es otra cosa.

– Me adhiero –fa sorneguer, Sabina– a la propuesta de mi compañero...

– El problema es que ahora hay cosas –continúa l'acadèmic– que no se pueden solucionar con métodos... O sea, aquí hubo momentos, o sea, tu puedes pasar a cuchillo una población entera en el

siglo XI, comprendes? Pero no en el siglo XXI.... o ese tipo de cosas... Bromas aparte, la España del siglo XVIII perdió la ocasión...

A partir d'aquí, l'home que parla ex-càtedra però en el to dels esquerrans de cafè dels 60, disserta sobre la importància decisòria de la revolució francesa.

Sabina, al seu costat, una mica alumne i un punt decrèpit, tanca el diàleg.

–Yo, que también llevo gotas de sangre jacobina, también recurriré a la tradición histórica de la izquierda, al internacionalismo, esto mezclado con la globalización de ahora hace que volver al aldeanismo identitario no tenga ningún sentido.

Tot em val. Tot ho respecto, fins i tot la presumptuositat de parlar ex-càtedra que, en el fons, dec envejar. Però el “*jchas, chas, chas, chas!*” i el “*pasar a cuchillo una población*”, vingui del nord o vingui del sud, vingui de la dreta o vingui de l'esquerra, és propi de criminals.

Àngel Casas

COMENTARIS

□ [Rafael](#) escrigué: [26 juliol, 2016 a les 9:31 am](#)

Cap sorpresa, son espanyols pata negra, una desgràcia humana !!!!

□ [soncok](#) escrigué: [26 juliol, 2016 a les 8:22 pm](#)

Aquestes paraules no es poden qualificar sense recórrer a un llenguatge molt groller. Millor ho deixam. Quant a l'“aldeanismo identitario”, aquest tòpic que tant els agrada a aquesta genteta prepotent de Madrid, crec que he vist poca gent amb una mentalitat tan estreta i tancada com ells. Són impressionants, es dediquen a muntar “fiestas rocieras” arreu, escriuen coses que tenen un gran efecte laxant, “toros”, etc... lloanças per Ortega i de Valle no diuen res de res.

□ [Miquel M. Gibert](#) escrigué: [27 juliol, 2016 a les 2:42 pm](#)

Els Srs. Pérez-Reverte i Sabina no sé si trobarien tan bé això de tallar colls si fessin l'exercici intel·lectual, ben simple, de posar-se ells en el lloc d'aquells a qui degollarien o decapitarien. Encara que ho fessin retrospectivament, i imaginàriament, i se situessin en el segle XVIII que de manera tan lamentable la monarquia espanyola no va saber aprofitar. Si no s'hi posen és perquè se senten immunes, és a dir, els degollats i els decapitats sempre són els altres, en aquest cas els catalans que no són prou o gens espanyols. En definitiva, i més enllà de la broma suposada, és allò de Salvador de Madariaga, un gran liberal segons una determinada tradició, que va dir que Franco no havia servit ni per posar punt i final al problema català. Perquè, naturalment, el problema sempre és català.

□ [Miquel](#) escrigué: [27 juliol, 2016 a les 9:39 pm](#)

És l'ADN de l'espanyolitat casernària, amb tot el seu llenguatge amb baf pudent d'esperit, disposats a posar “cojones” per defensar la seva idea imperialista i, sobretot, profundament reaccionària.

□ [lluibotinas](#) escrigué: [27 juliol, 2016 a les 10:52 pm](#)

El que els Srs. Casas, Rafael, soncok i Miquel M. Gibert no veuen, i els Srs. Pérez Reverté i Sabina probablement tampoc, és que EL GENOCIDI CATALÀ, és a dir, el genocidi contra els catalans i tota la Nació Catalana, s'està executant actualment cada dia. Madrid/Castilla/Estado-Español ens estan genocidant sistemàticament, de manera oberta-però-adaptada-als-temps des de 1714, i de maneres més tapades i més desconegudes des de molt temps abans. Parlar d'independència com s'està fent falseja la situació i amaga dues coses decisives: 1) que del que es tracta és de RECUPERAR LA LLIBERTAT que ens va ser arrabassada en 1714 i així Catalunya torni a ser DE nou un Estat d'Europa; i 2) que recuperar la llibertat és l'única manera d'impedir que es prolongui i triomfi el genocidi que estem patint. Afirmar obertament que tornar a ser lliures és necessari per a subsistir com a poble i com a persones, eixamplaria la base molt per sobre del 50 per cent més un. I a veure quants s'atrevirien a dir públicament, en català o en castellà (o en anglès), que res de “todos libres e iguales” sinó que volen que Catalunya continuï sotmesa ja que desitgen acabar de genocidar als catalans.

□ *Carmen Roselló Rubio* escrigué: [28 juliol, 2016 a les 6:34 am](#)

Crec que els comentaris identifiquen a les persones, hi ha persones que se'ls ha d'escoltar i hi ha unes altres que no mereix la pena tenir-les en compte. Naixem lliures de pensament i això ens dóna dret a pensar no a destruir ni a predisposar, Sr. Reverter i Sr. Savina que decepció.

Pepe escrigué: [31 juliol, 2016 a les 8:36 am](#)

Dos cosas me han sorprendido en este artículo. ? En Catalunya no hay prensa de derechas ? Yo digo que como entodas partes.

Dos leyendo este escrito por cierto bastante manipulado lo que yo veo es que Catalunya en estos momentos esta dividida. En dos los del si y los del no

Soy catalanoCordoves desde hace cincuenta años ,mi familia es catalana y jamas he tenido ningún problema de convivencia.

Pero desde hace un tiempo voy notando algo en el ambiente que no me gusta nada.

Y es que estamos viviendo la peor crisi política desde hace mucho tiempo .con los políticos más ineptos de la historia. Tanto en Catalunya como en España.

((El meu comentari que surt a sota: enviat el mateix dia 31 i al dia següent. Però no surt)))

((Tornat a enviar el 160803 cap a les 18,30h. tan com resposta a Pepe que com a comentari nou)))

((Tornat a enviar el 160806 cap a les 02h. com a comentari nou. I surt...))))))

□ *Lluís Botinas* escrigué: [6 agost, 2016 a les 1:03 am](#)

Hola, Pepe!

T'agraeixo molt el teu comentari. És molt revelador. I el que resulta especialment significatiu és que no te'n adones que les teves 114 paraules indiquen que tu ets un invasor civil de Catalunya. Portes 50 anys aquí però el que et surt es escriure en castellà i no hi fiques ni un sol mot en català. Portes 50 anys envaint Catalunya i per això fins ara "jamás he tenido un problema de convivencia". Això vol dir –encara que potser tu no ho hakis ni vist- que els envaïts –jo també fins fa poc- ens hem doblegat davant teu i t'hem parlat en castellà. I, quina casualitat, justament ara "voy notando algo en el ambiente que no me gusta nada". És a dir, quan els envaïts tornem DE NOU (recorda: "Hay que bombardear Barcelona cada 50 años para mantener el orden en Cataluña") a moure'ns per tal de recuperar la llibertat i així evitar el genocidi que s'està aplicant (fins ara amb la teva complicitat, desitjo que no-conscient) als catalans i a la Nació Catalana des de 1714, resulta que a tu això "no me gusta nada".

En canvi, a mi, que fa 71 anys que soc català "de ocho apellidos vascos" i que visc a la Catalunya ocupada des de fa 302 anys, l'actual és el període més esperançador de la meua vida ja que només depèn de nosaltres recuperar la llibertat. I me'n alegro també en nom de la meua germana, dels meus pares, dels meus avis i de dotze generacions d'avantpassats.

Però sí estic d'acord amb tu en que tenim "los políticos más ineptos de la historia. Tanto en Catalunya como en España.". Només que hi ha una diferencia qualitativa.

Els polítics castellano/estadoespañoles són "ineptos" perquè no tenen res constructiu a proposar als catalans. Ells saben que quan Catalunya recuperi la llibertat, l'Estado-Español es descompondrà, ja que coneixen que l'Estado-Español es fonamenta en la destrucció del Principat de Catalunya, que fins el 10 de setembre de 1714 va ser un Estat-Imperi Europeu independent.

En canvi, els polítics catalans (bé, en realitat només hi haurà polítics catalans quan el poble català torni a ser lliure; per això ara o ignoren o silencien la meravella que era el Principat) són "ineptos" perquè dubten entre continuar rebent les prebendes que els hi proporciona el seu paper espanyolista-autonomista, o bé canalitzar les (lamentablement encara subconscients) ànsies de llibertat del poble català, i les frenen mentre intenten avaluar les conseqüències que pels seus interessos individuals pot tenir actuar d'una forma o d'un altre.